

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **Střední škola technická, Most, příspěvková organizace**, IČO: 00125423,
sídlem Dělnická 21, 434 80 Most – Velebudice,

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj**,
sídlem Velká Hradební 39/61, 400 21 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2016, č. j. 1116265/16/2510-50522-505180,

takto:

- I.** Soud **určuje**, že společnost AGIS audit, a. s., IČO: 61326151, **není oprávněna** zastupovat žalobkyni v tomto soudním řízení.
- II.** Rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 31. 5. 2016, č. j. 1116265/16/2510-50522-505180, **se pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své dosavadní zástupkyně AGIS audit, a. s., IČO: 61326151, tehdy vystupující pod obchodní firmou AGIS, spol. s r. o., se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 31. 5. 2016, č. j. 1116265/16/2510-50522-505180, jímž žalovaný podle § 259b a § 259c zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) prominul žalobkyni úrok z prodlení na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období září až prosinec 2014 a březen až říjen 2015 v úhrnné výši 120 244 Kč z celkové částky úroku vzniklého od 1. 1. 2015 ve výši 601 178,82 Kč, kdy žalobkyně požadovala prominutí úroku z prodlení ve výši 606 931 Kč.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně popsala, že dne 9. 12. 2015 podala dodatečná daňová přiznání za výše uvedená zdaňovací období, aby opravila předchozí chybu spočívající v tom, že se mylně domnívala, že není osobou povinnou k dani, ačkoli správně měl být aplikován režim přenesení daňové povinnosti. Podotkla, že daňovou povinnost plynoucí z dodatečných daňových přiznání uhradila dne 13. 1. 2016 a její dodavatel AMP Chomutov a. s. žalovanému sdělil, aby přeplatek evidovaný na jeho daňovém účtu vzniklý v důsledku chybné aplikace zákona použil na úhradu nedoplatku žalobkyně. Citovala obsah své žádosti o prominutí úroku z prodlení ze dne 22. 3. 2016 a připomněla, že jí žalovaný vyhověl jen částečně, neboť prominul jen 20 % úroku, nikoli požadovaných 100 %. Podle žalobkyně tím došlo ke zkrácení jejích práv, neboť oprávněně očekávala, že žalovaný bude respektovat existující právní úpravu a zveřejněné principy pro správní úvahy v obdobných věcech.
3. S odkazem na usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 103/06 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Afs 101/2014 žalobkyně konstatovala, že správní praxe je v tomto případě nahrazena pokynem Generálního finančního ředitelství GFŘ-D-21 č. j. 4260/15/7100-40123 (dále jen „pokyn GFŘ-D-21“). Podle žalobkyně byl žalovaný povinen principy uvedené v tomto pokynu analogicky aplikovat i na jiné skutečnosti, které mohou zakládat důvod pro prominutí úroku. Dodala, že správní úvaha ohledně prominutí musí vycházet především z charakteru úroku z prodlení, který vedle ekonomické náhrady obsahuje i významnou sankční složku. Žalobkyně poukázala na tabulku ospravedlnitelných důvodů prodlení uvedenou v pokynu GFŘ-D-21 s tím, že pokud je původní platba daně vykonána daňovým dlužníkem na jiný variabilní symbol nebo na jiný účet správce daně, aniž by se jednalo o nejasnou platbu, může být prominuto až 100 % úroku z prodlení. Tento důvod je podle žalobkyně příkladem toho, kdy není co nahrazovat ani sankcionovat, protože veřejný rozpočet dostal daňový nedoplatek ve lhůtě, kdy byl splatný, a nemusel peněžní prostředky získávat z jiných zdrojů. Poznamenala, že sankční složka je neoddělitelná od ekonomické náhrady a bylo by absurdní zvyšovat ekonomickou náhradu o sankční složku, nemá-li ekonomická náhrada faktický základ. Podle žalobkyně proto platí, že pokud nenastala újma na straně veřejného rozpočtu, nelze nic nahrazovat ani sankcionovat. Žalobkyně měla za to, že v jejím případě veřejný rozpočet obdržel úhradu daňového nedoplatku v době jeho splatnosti a není podstatné, že se tak stalo od jiného subjektu než od ní. Zdůraznila, že veřejný rozpočet nemusel získávat peněžní prostředky z jiných zdrojů, neboť je měl k dispozici od plátců, které tato povinnost stíhá obecně, i od žalobkyně, na kterou měla být daňová povinnost přenesena, což se stalo až dodatečně. Tuto skutečnost ovšem žalovaný nezohlednil, tudíž nesprávně aplikoval pokyn GFŘ-D-21, který podle žalobkyně neobsahuje taxativní výčet

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ospravedlnitelných důvodů pro prominutí úroku z prodlení. Uzavřela, že by bylo absurdní, pokud by daňová správa vyžadovala náhradu zvýšenou o sankce za to, že veřejný rozpočet měl finanční prostředky k dispozici dvakrát a bezplatně.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Připomněl, že podle čl. VII bodu 4 zákona č. 267/2014 Sb. lze o prominutí úroku z prodlení žádat jen v případě úroku vzniklého ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a proto rozhodoval jen o úroku z prodlení za období od 1. 1. 2015 do dne úhrady doměřené daně. Žalovaný postupoval podle pokynu GFŘ-D-21 a posuzoval, zda jsou dány ospravedlnitelné důvody prodlení. Nesouhlasil s názorem žalobkyně, že se jednalo o platby provedené omylem na jiný variabilní symbol nebo na jiný účet správce daně, neboť šlo o úhradu daně jinými daňovými subjekty, které platily svou daň v souladu s vystavenými daňovými doklady. Podle žalovaného žalobkyně naplnila ospravedlnitelný důvod prodlení uvedený v pokynu GFŘ-D-21, že úrok vznikl z daně doměřené na základě dodatečného daňového přiznání bez výzvy správce daně, a tento důvod umožňuje prominutí 20 % úroku z prodlení.
5. K argumentaci žalobkyně žalovaný poznamenal, že cílem pokynu GFŘ-D-21 je dostatečně spolehlivě zabezpečit v maximální možné míře jednotné a objektivizované rozhodování o žádostech o prominutí příslušenství daně, a proto je žalovaný vázán důvody uvedenými v tomto pokynu včetně jejich procentuálního ohodnocení. Konstatoval, že pokud by se od pokynu odchýlil, byla by tím poskytnuta veřejná podpora, což by muselo být odůvodněno mimořádnými okolnostmi, které v případě žalobkyně nenastaly. Žalovaný nesouhlasil s výkladem předmětného pokynu předneseným žalobkyní a zdůraznil, že nedošlo k omylu při placení daně, nýbrž k tomu, že žalobkyně přiznala daň z přidané hodnoty za několik zdaňovacích období v nesprávné výši a tuto chybu následně sama napravila. To ovšem nelze považovat za důvod umožňující prominutí 100 % úroku z prodlení. K námitce, že žalobkyní nezaplacené peněžní prostředky veřejnému rozpočtu nechyběly, protože daň zaplatili její dodavatelé, žalovaný podotkl, že existenci ospravedlnitelného důvodu prodlení nelze stavět na okolnostech, které žalobkyně nemohla ovlivnit. Podle žalovaného by totiž bylo v rozporu se zásadou rovnosti procesních práv a povinností daňových subjektů, pokud by se prominutí úroku odvíjelo od toho, zda dodavatelé daň zaplatili, či nikoli.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

6. Žalobkyně v replice ze dne 11. 10. 2016 zdůraznila, že cílem pokynu GFŘ-D-21 nemůže být formulování taxativního výčtu situací, kdy lze úrok prominout. Žalobkyně nepožadovala, aby se žalovaný od uvedeného pokynu odchýlil, nýbrž očekávala, že jí bude úrok z prodlení prominut z jiného ospravedlnitelného důvodu, než je doměření předmětné daně na základě dodatečného tvrzení. Vysvětlila, že netvrdila, že v jejím případě šlo o chybu v identifikaci platby, nýbrž uplatňovala ospravedlnitelný důvod, který není v předmětném pokynu uveden, ale je s chybou v identifikaci platby srovnatelný. Podle žalobkyně je stejně ospravedlnitelným důvodem i chyba v identifikaci využití předmětu díla, která měla za následek nepřenesení daňové povinnosti na žalobkyni jejími dodavateli. Žalobkyně totiž omylem v dotčených smlouvách označila sebe jako osobu, která předmět díla nepoužívá ani z části k ekonomické činnosti, a proto na ni její dodavatelé nepřenesli

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

daňovou povinnost, ale sami ji zaplatili správci daně. Srovnatelnost popsané chyby s ospravedlnitelným důvodem uvedeným v předmětném pokynu spatřovala žalobkyně v tom, že v obou případech nebyl veřejný rozpočet zkrácen ani na jediný okamžik, což žalobkyně označila za zásadní. Tvzení žalovaného, že nezaplatila daň včas, pokládala žalobkyně za nepřesné. Sama totiž pouze špatně identifikovala účel předmětu díla, a tím způsobila, že daň zaplatili její dodavatelé, kteří na ni svou daňovou povinnost nepřenesli. Podle žalobkyně tedy v daném případě nejde o pozdní úhradu daně, ale o přenesení, či nepřenesení daňové povinnosti.

Posouzení věci soudem

7. Soud se nejprve musel vypořádat s tím, zda je společnost AGIS audit, a. s., oprávněna žalobkyni v tomto soudním řízení zastupovat, aby vyjasnil, zda má své písemnosti (včetně tohoto rozsudku) doručovat přímo žalobkyni, nebo její dosavadní zástupkyni. Soud totiž ze seznamu daňových poradců, který je dostupný na internetových stránkách Komory daňových poradců České republiky www.kdpcr.cz, zjistil, že uvedená společnost již není daňovým poradcem, jímž byla v době podání žaloby i repliky v této věci. Podle § 35 odst. 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) platí, že účastník může být zastoupen advokátem, popřípadě jinou osobou, která vykonává specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů, týká-li se návrh oboru činnosti v nich uvedených. Z § 35 odst. 8 věty první s. ř. s. zároveň vyplývá, že účastník se může dát zastoupit také fyzickou osobou, která má způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu.
8. Vzhledem k tomu, že dosavadní zástupkyně žalobkyně společnost AGIS audit, a. s., již není daňovým poradcem, zaniklo jí oprávnění zastupovat žalobkyni v tomto soudním řízení v režimu § 35 odst. 2 s. ř. s., neboť nadále není oprávněna vykonávat specializované poradenství podle zákona o daňovém poradenství. Současně však nejde o fyzickou osobu, a proto není oprávněna zastupovat žalobkyni ani jako obecný zmocněnec v režimu § 35 odst. 8 s. ř. s. Soud proto ve výroku I. tohoto usnesení vyslovil, že společnost AGIS audit, a. s., není oprávněna žalobkyni v tomto soudním řízení zastupovat.
9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
10. Napadená rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Nepřezkoumatelnost shledal soud v jeho nedostatečném odůvodnění, a to nad rámec žalobních bodů z úřední povinnosti.

12. Z hlediska požadavků na odůvodnění rozhodnutí o žádosti o prominutí úroku z prodlení podle § 259b daňového řádu považuje soud za potřebné připomenout základní charakteristiku tohoto institutu, od které se odvíjí i rozsah soudního přezkumu a soudní judikaturou formulované požadavky na obsah odůvodnění rozhodnutí daňových orgánů v těchto věcech. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu byl institut prominutí daně a jejího příslušenství vždy vnímán jako milost, jako výjimečné osvobození konkrétního případu od daňové povinnosti. Rozhodnutí o prominutí úroku z prodlení podle § 259b daňového řádu je rozhodnutím, na které není právní nárok a které je vydáváno na základě správního uvážení. V případě správního uvážení zákon poskytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích volný prostor k úvaze a rozhodnutí [srov. zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu 27. 3. 2019, č. j. 4 Afs 342/2018-35, ze dne 29. 4. 2014, č. j. 8 Afs 63/2013-30, ze dne 30. 10. 2013, č. j. 8 Afs 80/2012-49, nebo ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013-47, a další v nich citovanou judikaturu; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz].
13. Prostor pro uvážení správního orgánu (zde žalovaného) není neomezený, ale má vždy své limity. Ty jsou stanoveny zákonem, nebo si je správní orgán musí vymezit ve své rozhodovací praxi sám, a následně je také musí dodržovat. Předem stanovená kritéria pro rozhodování nesmí být excesivní, tj. nesmí například stanovit pro rozhodnutí diskriminační podmínky. Je nutné také zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. V případě žádosti podle § 259b daňového řádu má správce daně možnost i při naplnění zákonných předpokladů daň nebo její příslušenství neprominout. Nesmí však rozhodnout libovolně a nesmí porušit principy platící v právním státě, zejména princip legitimního očekávání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007-54).
14. Popsaná povaha rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení se pak odráží také v omezeném rozsahu soudního přezkumu. Soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s.). Za tímto účelem pak posuzuje, zda správní rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení vedeném v souladu se zákonem a zda nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu nebo nepřípustnou diskriminací (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 15/2007-106, publ. pod č. 2066/2010 Sb. NSS, a ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013-47, nebo nález Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07, dostupný na nalus.usoud.cz). Z těchto úvah plyne, že důvody správního orgánu pro zvolený postup musí být transparentní a jednoznačně seznatelné. I rozhodnutí vydaná podle § 259b daňového řádu tedy musí být odůvodněna tak, aby bylo zřejmé, o jaké skutečnosti správní orgán opřel svůj právní závěr a proč považuje důvody žádosti o prominutí příslušenství daně za nepravdivé nebo vyvrácené. Jen v takovém případě má daňový subjekt možnost efektivní obrany svých práv, tj. možnost uplatnit žalobní body, které by mohly zpochybnit nebo vyvrátit závěry rozhodujícího orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53).
15. Soud připomíná, že odůvodnění rozhodnutí je nutno chápat jako vyvození důvodů, o něž správní orgán vydávající rozhodnutí opírá svůj závěr vyjádřený ve výroku rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí je tedy nutno uvést, které skutečnosti má správní orgán za

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prokázané, a které nikoli, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce. To vše musí učinit v takové míře, aby bylo možno přezkoumat, zda rozhodnutí odpovídá skutkovým zjištěním a platným právním předpisům. K tomu je třeba dodat, že jedině prostřednictvím náležitého odůvodnění může soud přezkoumat, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení, případně zda tohoto uvážení nezneužil a zda nerozhodoval svévolně.

16. Ačkoli to žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, z obsahu žaloby i z vyjádření žalovaného k žalobě shodně vyplývá, že žalovaný při rozhodování vycházel především z pokynu GFŘ-D-21. Soud proto považuje za potřebné přiblížit charakter tohoto pokynu a jeho vztah k požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o prominutí úroku z prodlení podle § 259b daňového řádu. Cílem pokynu GFŘ-D-21 je zabezpečit v maximální možné míře jednotné a objektivizované rozhodování o žádostech o prominutí příslušenství daně. Tento pokyn vymezuje skutečnosti, v jejichž faktickém naplnění lze spatřovat důvody, pro které je podle zákonné úpravy možné prominout příslušenství daně. Smyslem tohoto pokynu je tedy zajistit jednotu v rozhodování a právní jistotu daňových subjektů žádajících o prominutí příslušenství daně. Byť tento pokyn není obecně závazným právním předpisem a správce daně by se od něho mohl v odůvodněných případech odchýlit, správci daně nelze vytýkat, že se tímto pokynem řídil a postupoval podle instrukcí v něm uvedených, pokud tento pokyn nebyl v rozporu se zákonem. K charakteru obdobných pokynů Ministerstva financí Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 30. 10. 2013, č. j. 8 Afs 80/2012-49, nebo ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013-47, vyslovil, že jsou obecně pro správní orgány závazné s ohledem na zákaz libovůle a zákaz neodůvodněné nerovného zacházení, přičemž jejich použití je vyloučeno pouze v případech, kdy odporují zákonu. Zdejší soud se s uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a dodává, že pokyn GFŘ-D-21 neodporuje zákonu, nýbrž toliko v mezích zákona konkretizuje okruhy skutečností, které má správce daně při rozhodování o žádosti o prominutí úroku z prodlení zkoumat a hodnotit. Jak již bylo uvedeno, judikatura počítá s tím, že by se správce daně mohl od předmětného pokynu v odůvodněných případech odchýlit. Skutečnost, zda správce daně bude postupovat podle pokynu, nebo vyhodnotí uplatněné důvody jako natolik mimořádné, že opodstatňují postup nad rámec pokynu, tvoří součást správního uvážení správce daně a jako taková musí být náležitě odůvodněna.
17. V projednávané věci žalobkyně v žádosti o prominutí úroku z prodlení ze dne 22. 3. 2016 uvedla, že úrok vznikl za situace, kdy žalobkyně nesprávně informovala své dodavatele o tom, že se na ni nevztahuje přenesená daňová povinnost, a její dodavatelé AMP Chomutov a. s., Ready Made Buildings s. r. o. a Komerční stavby s. r. o. proto neuplatnili přenesenou daňovou povinnost a předmětnou daň v řádném termínu sami uhradili. Po zjištění tohoto pochybení žalobkyně podala dodatečná daňová přiznání, přenesenou daňovou povinnost uhradila a její dodavatelé požádali o vrácení přeplatků. Žalobkyně konstatovala, že nenastal ani jediný den prodlení s úhradou předmětné daně, naopak veřejný rozpočet měl tuto daň po dobu od úhrady z její strany do vrácení přeplatků dodavatelům k dispozici dvakrát.
18. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný pouze konstatoval, že kritérium pro prominutí úroku z prodlení spočívající v tom, že *„původní platba daně je daňovým dlužníkem vykonána omylem na jiný variabilní symbol nebo jiný účet správce daně, přičemž se současně nejedná o nejasnou platbu“*, nebylo naplněno a více se žalobkyní uvedeným důvodem nezabýval. Soud proto shledal, že žalovaný vůbec nezkoumal podstatu žalobkyní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uplatněného důvodu pro prominutí úroku z prodlení a pouze mechanicky porovnal žalobkyni tvrzené skutečnosti s ospravedlnitelným důvodem prodlení uvedeným pod č. 1 v tabulce obsažené v části III. 3. A. pokynu GFŘ-D-21, aniž by na tento pokyn odkázal nebo jej alespoň zmínil. Žalovaný se tedy podle názoru soudu nijak nevypořádal s argumentací žalobkyně, že došlo k chybě při přenesení daňové povinnosti a že daň byla řádně uhrazena (pouze ji namísto žalobkyně uhradili její dodavatelé), tudíž nenastalo prodlení s úhradou daně a veřejný rozpočet nebyl nijak poškozen. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že bylo povinností žalovaného tyto argumenty posoudit a uvážit, zda opodstatňují postup nad rámec zmíněného pokynu, a veškeré své úvahy poté popsat v odůvodnění výsledného rozhodnutí. To ovšem žalovaný neučinil a v odůvodnění napadeného rozhodnutí dokonce ani nevysvětlil, na základě čeho dospěl k závěru, že je namístě prominout úrok z prodlení právě v té výši, kterou uvedl ve výroku rozhodnutí.

19. Podle názoru soudu tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu ke shora označeným skutečnostem zjevně absentují konkrétní úvahy, které vedly žalovaného k závěru, že argumenty uváděné žalobkyní v její žádosti ze dne 22. 3. 2016 jsou liché, mylné nebo vyvrácené, včetně úvah, jakými se žalovaný řídil při stanovení výše prominutého úroku z prodlení. Soud připomíná, že smyslem odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je doložit správnost a zákonnost postupu, jakož i vydaného rozhodnutí, neboť správní řízení včetně daňového řízení má být vedeno tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá a vedla fyzické i právnické osoby k dobrovolnému plnění jejich povinností. Vedle toho řádně odůvodněné rozhodnutí napomáhá rovněž k naplnění zásady procesní ekonomie a představuje významné vodítko pro účastníka řízení při jeho rozhodování, zda využije oprávnění podat proti rozhodnutí správního orgánu řádný či mimořádný opravný prostředek, popř. žalobu ve správním soudnictví. Bylo by v rozporu s koncepcí správního soudnictví, aby se ke skutečnostem a argumentům uváděným žalobkyní shodně v daňovém i soudním řízení nejprve vymezoval soud, neboť by tím soud nepřipustně nahrazoval činnost žalovaného. Úkolem soudu ve správním soudnictví v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je právě a jen přezkum rozhodovací činnosti správního orgánu promítnuté do žalobou napadeného rozhodnutí. Věcný přezkum rozhodnutí však není možný, není-li rozhodnutí správního orgánu náležitě odůvodněno.
20. Soud uzavírá, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nelze seznat potřebnou správní úvahu ve vztahu k výroku rozhodnutí a k argumentaci předestřené žalobkyní v její žádosti. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti proto soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí, aniž by se mohl zabývat ostatními žalobními body. Zároveň soud v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém žalovaný s respektem ke shora zaujatým právním názorům ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. ve věci znovu rozhodne a své rozhodnutí srozumitelně, řádně a úplně odůvodní.
21. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby tehdejší zástupkyně žalobkyně jakožto daňového poradce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

[převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby a podání repliky – 2 x § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů daňového poradce [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 2 142 Kč představující 21% DPH, kterou byl daňový poradce podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. prosince 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.